

ESTE

Szerenád

szöveg: Horváth Júlia Borbála, fotó: Sebestyén László

Bús felhők gyülekeznek Buda vára fölött, ég és föld közé szorult a horizont vékonya. A kora nyári hegyjárók alig vesznek tudomást, *majd futunk, ha nagy a baj...* Az őslakos lakik, az idegenvezető vezet, a zenész zenél, a fagyaltos fagyaltotzat, a jegyszedő pedig, igen: jegyszedsz. Alkonyatra csillapodik a tettvágy, a népeesség lassan vackára húzódik. Másnapra tiszta eget, szikrázó napsütést ígértek, ők pedig remélnek. Andalodó szerelmespár nem berzenkedik, túri a napi frontbetörést, s ügyet sem vet az útjába kerülő egyéb szerelmespárok nyűgére. A kilátások azonban, mint e tájt mindig, remek.

A fiú és a lány, miután az együtt járást követő első hetek kötelező köreit megfutotta (Margitsziget, Városliget, Római-part, és egy heveny szakítás békülését követő szülői bemutatás), megkezdte a szerelmespárok hétköznapi életét. Ami komoly foglalkozásnak, sőt főállásnak számít, mialatt minden egyéb mellett/helyett gyönyörűen lehet ábrándozni a kedvesről. *A szeme... A haja... A hangja... A satöbbije...* – sóhajok jönnek, sóhajok mennek, május hónapban kiváltképp nagy a huzat; Szent Ivánra kinéz egy jó tűzgrás. A zsúpszalma helyett megteszi a pokróc, végül is mindegy hol: *csak vele, csak neki, csak ő...* A nappali ábrándozásból végre letelik az utolsó perc, s kilépve a mindenkori gyárkapun, karnyújtásnyira a találka. A mai program mozi, utána esti andalgás, kevéske evés-ivás, és sok csokolózás. Az odáig vezető út röpké akadályokkal terhelt; mert soha semmi nem úgy van, mint aminek kinéz – zordas júniusi estét írunk, zabolátlan befúvásokkal.

Itt van mindjárt az alapötlet: autószozi a város peremén. *Nagyon várjuk, hogy idén végre legyen vetítés!* – csalódott mozisták várakoznak a betevő filmkockára, hatalmas a kompromisszumkészség – *megelégednénk a régi, harmincöt milliméteres filmek újravetítésével is...* – A mozigépész- és szövívő együttérzőn felsóhajt, érti a féltést, köszöni a sok-sok levelet, s kedvetlenül mesél a három dimenzió korának nehézségeiről. *Javaslatokat várunk... Tűrelmet kérünk... Segítséget remélünk...* – és eloldalog lakókocsija irányába, hol egy rongyosra nézett VHS-kazettáról lenyom egy sikeres road movie-t a nyolcvanas évekből. A szerelmespárt nem köti le a téma, ha nem, nem, jó lett volna összebújni sercegő autósrádió magányában, majd megvonják közös vállukat és sodródnak tovább a liliumillatú boldogságban. Visszaérkezvén a központba, körülöttük a kora esti csúc szezon szedi áldozatait; elkel lassan a csuklya. *Halászbástya...* – fiú, lány félmondatból érti egymást, az ő állapotuk nem enged hétköznapi megoldásokat, s nekiindulnak gyalog a lépcsőknek. Útközben rutinosan kikerülnek két másik szerelmespárt: *szegények, biztosan nincs hova menniük...* – szemérmesen nem vesznek tudomást egymás bajáról, s a csúcsra érkezvén megint csak egymásért élnek, halnak.

A visszafogott hőmérséklet ellenére bevonulásukat a térre zeneszó kíséri, minden rendelkezésre áll; oldalvást még egy templom is (a Mátyás), ha esetleg azonnal egybekelni kívánnának. *Miért is ne?*

– titkos ábránd egyfelől: *rээр az...* – másfelől, mindenesetre megvizsgálják az ünnepi lehetőségeket. *Mi lenne, ha...* – ennyi szó elegendő, azután a büfé felé indulnak, hogy megismerkedésük másfél hó-fordulóját illendően ünnepeljék. A téren szellősen rajzanak a népek, a közönség tetszésnyilvánítását követően az angol-német-orosz tengely erősödni látszik, amint a zenész köré gyűlnek. *Vigyázz, dől a fa...* – egész héten szorgos ácsok dolgoztak a templomfalban, lassan szedelődzködnek, néhány kifújta szemű turista lerogy a glédába állított gerendákra, onnan hallgatja az előadást. *Dehogy vagyok turista...* – az egerészölyv tulajdonosa kikéri magának, nemzetiszínű zászlóba burkolózva kínálja madarát, fotója ezerötszáz huf, gyerekeknek ingyen rikoltozás este kilencig. *Hijü-ü, hij jé...* – a madár hideg pillantásokat lövell körbe, mihez tartás végett kiterpeszti szárnyait: *kijjé, hijjé...* – a tollruha alatt vézna lábakon topog. *Ezt bizony már nehéz lesz visszavadítani...* – az ebben a témában is jártasak félhangos megjegyzéseket tesznek, a közönség gyöngébb tagjai indulnának már, összehúzzák mellükön a kihűlt ballont. Mások felbátorodnak, futtában rendelnének: *csárdást húzz, mulatóst ...* – a zeneművész viszont kitart elképzelései mellett, továbbra is a melodikus rockot részesíti előnyben, és újból a húrok közé csap.

A hangra megremegnek a templomablakok, ha valamire, erre idesereglik, kinek idefelé vezet az útja. *Hajjaj... Most kitar-tani...* – a szólista nem számolgat, teszi a dolgát, mint aki épp csak mellékesen jött ki a jó levegőre gyakorolni. Alig néz föl, az alkotás magányába senkit sem engedhet be, a morzsákat szedegesse, akinek van türelme hozzá. *Monumentális hangzás...* – áradozik a brit. *Erős repertoár...* – bólogtat a német, a spanyolok vezetője viszont kertelés nélkül fölkérné a csehek esernyőhordozóját. Néhányan a zsebben kotorásznak, az egyeurósok pengve koppannak az aszfalton. *Tedd kijebb a táskát...* – két akkord között a gitáros futó biccentéssel utasítja az intézőt – húszas éveie elején járó rajongóhölgy. A Vörösmarty téren ismerkedtek meg, két hamburger és négy nagy kóla után kötötték össze életüket, és már az elején tisztázták, hogy az utcazenész nem hangszeres koldus, és nem is hajléktalan, mindössze nincs fedél a munkahelye fölött. Ami persze nem volt mindig így. Frizurásan, töltőtollal kezdte: *átmenetileg kellett a tisztas állás, de a végén inkább mentem volna olajfúrónak az Északi-sarkra, mint hogy hivatalnok maradjak...* – fontos a pontos: *tessék, itt van az áhított profizmus, lássuk, ma miből élünk...*

Siker... Pénz... Csillogás... és gyakorlás... – helyesbít azonnal a művész, irigyelt

misztikum a street musician életmód. *És előtte sok-sok adminisztráció...* – Először is engedélyt kell szerezni, helyszínrajzon bejelölni az elfoglalt területet, a többi utccsal időpontot egyeztetni, telefonszámot cserélni, ha közbejönne valami, ne maradjon üresen a placc. Ha nem jön be a buli, kár szenvedni, leghelyesebb továbbállni egy forgalmas aluljáróba... *Szívesen beugrik a kolléga, játszik vagy két órát, persze más-kor visszajár neki az idő...* – de nem szabad gyakran szívességet kérni, mert a nyár közeledtével rengeteg az idényzenész, aki befészkel magát a bizniszbe, s utána nehéz szabadulni tőle. *Foglalma sincs a szakmáról... Eleinte nagy a lelkesedés, sokan csak jófejségből próbálkoznak... Amatőrök...* – A rémálmok rémálma, amikor a pecséttel megkaparintott szegletbe már bekucorodott valaki; *álljak le vitatkozni? Nekünk egységesnek kell maradnunk...*

Az intézőlánykának viszont nem probléma a művészelet, hűségét bizonyítandó, minden alkalommal itt van, és sajátos szemüvegen át szemléli az eseményeket. A padszegletbe húzódik, olykor előveszi kamerás telefonját, a nagyon tetsző előadót fényképezi; a kezét, a száját, melyben az élet csodái rejlenek. *Tetszik a lány, persze, hogy tetszik... A szemé... A haja... A satöbbije... De a hangokon kívül ugyan mi mást várhat?...* – a gondok kiütik a zenész fejéből a romantikát, kemény ujjakkal túlhangolja a gitárt, ezúttal H-húr nagyúr esik áldozatul. A lányka azonnal ugrik, már előkészítette a megfelelő készletet, s odaadón bontogatja. *Sokat segít, hogy itt van, hogy beéri ennyivel...* – viszont nem szabad hiú ábrándot kelteni; röpke hála, halvány mosoly, minden nappal kicsivel több odafigyelés; mert mégiscsak munka ez, miután célszerű egyedül üríteni a kalapot.

Pár perces szünet után folytatódik az előadás, a zene hallatán a szerelmespár is előmerészkedik a büféből, s két csók között a színpad-pad elébe keveredik. Egyet előre, hármat oldalvást, féltőn kapaszkodnak egymásba, hallják is, meg nem is, látják is, de mégsem, majd átmenetileg elválnak egymástól a kezek, és a *fiúfél* illendően a gitárhoz lép. Valamit a fülébe sűg, ujjával a legkedvesebbre mutat, s egy ezerforintost leplezetlenül a zsebébe dug. Ennyire szíves kérésnek nehéz ellenállni, rövidesen felhangzik a megismerkedési dal, és a téren ahány szív, mind megszakad. A barát- és intézőlány gondolatnyival följebb emeli a fejét, eddig csak sejtette, mennyire szerencsés is, ő, aki ha esik, ha fűj, minden este szerenádban részesül. ●

